

vider i Stand til at forbedre sig, men man støder dem bort fra sig, som om de ikke fortjente bedre, fordi de have gjort sig skyldige i de Forbrydelser, der straffes efter Lovens § 5.

Jeg skal blot endnu til Slutningsnævne, hvad en Fængselspræst, Vilhelm Lütken, skriver i en Bog, som hedder „Forbryderne og vi andre“. Han taler om saadanne stakkels Individuer i Fængslet og han siger: Naar vi høre den enkeltes Historie, hvordan denne som Dreng blev sendt ud at tigge hver Vinter og vogte hver Sommer, saa han aldrig kom i Skole, hvordan han 10 Aar gammel blev kastet ud i Verden og blev drikfældig som halvvoksen, fordi hans Medtjenere morede sig med at drikke ham fuld — hvordan han havde været i Pleje 10 Steder, inden han var 10 Aar, og hans fortrukne Moder selv hælede med ham —, saa vil det ofte nok ligge nærmest for os at sige: i hans Sted var det kanske ikke gaaget mig bedre.“

Jeg har villet anføre dette for at slaa fast, at den Opfattelse, Socialdemokratiet har om de sociale Vilkaar, dog alligevel, naar man betragter disse Vilkaar med Omhu og søger at komme til Bunds i dem, vil vise sig at være rigtig, nemlig at saa længe vi have slette sociale Vilkaar, have vi Forbrydere af enhver Art, ogsaa Voldsforbrydere, og at Opgaven derfor ikke skal være at straffe med Straffe, der vanærer Individet, men at løfte, frelse og hjælpe dem, der komme paa Kant med Loven. Det skulde glæde mig meget, om det ærede Medlem for Assens (Berntsen) vilde kunne forstaa denne min Tankegang og indrømme dens Berettigelse, det vilde maaske bidrage til, at han i højere Grad end nogensinde før vilde vie sine Kræfter til det Arbejde, som vi paa vort Felt søge at rejse til Værn for dem, der leve under uheldige sociale Vilkaar, at ophjælpe dem, der gaa til Grunde og at gennemføre en Samfundsordning, hvor Fattigdommen ikke eksisterer, fordi Menneskene have Midler til at bekæmpe den, og Menneskenes Opgave maa være at fjerne den fra Samfundet.

I øvrigt skal jeg til Slutning sige, at i denne Sag vil jeg i lige saa høj Grad som ethvert andet Medlem selvfølgelig værne Samfundet mod dem, der under ulykkelige Vilkaar komme til at true Individets Retssikkerhed. Der er kun Forskel paa Midlerne, vi ville anvende. Jeg har den Opfattelse, som jeg gav Udtryk i et Ændringsforslag, der blev slaaet til Jorden, idet det blev forkastet ved 2den Be-

handling, at Midlet til at forbedre Individerne ikke ligger i Straf med Prygl, men deri, at man afspærre dem fra Omverdenen og derved søger at paavirke dem saaledes, at de atter kunne vende tilbage til Samfundet og blive gode, nyttige og hæderlige Borgere.

Sveistrup: Jeg vil blot bemærke til det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe), at naar han spørger, hvorfra Modstanden hidrører mod at afskaffe Legemsstraf for Børn og unge Mennesker, kan jeg henvise til, at for nogle Aar siden blev der herfra sendt et Forslag derom til Landstinget, men det vedtog det ikke. Naar man ikke senere har gjort Forsøg derpaa igen, hidrører det vel ikke fra Ligegyldighed hos dette Ting, men fra den Tro, at det ikke kunde nytte noget overfor Landstinget. Naar vi nu stemme, er der nogle, der stemme for Loven, og vi stemme da for, at der skal gives de grove Voldsforbrydere Legemsstraf. Andre stemme imod Loven, og de stemme da for, at der fremdeles skal gives Legemsstraf til Børn og unge Mennesker, der have begaaet Tyveri (Modsigelse!). Loven indeholder en Bestemmelse, hvori den ophæver dette; naar man stemmer mod Loven, stemmer man altsaa for, at der vedblivende skal gives Legemsstraf til Børn og unge Mennesker for Tyveri.

Sabroe: Det ærede Medlem siger, at man paa Forhaand kan vide, hvorledes Landstinget vilde stille sig til et Forslag, der gaar ud paa at afskaffe de Prygl, der allerede findes i vor Lovgivning, uden nogen Kompensation i Retning af Prygl for voksne Mennesker. Hvor kan det ærede Medlem sige dette? Landstinget er ikke spurgt og i Løbet af de sidste 2—3 Aar har der i dette Land rejst sig en offentlig Mening mod Pryglene, saa afgjort som nogensinde.

Om maa jeg maaske til det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller), der før, da han havde Ordet, talte haanligt om Socialdemokratiets Kamp mod Pryglene, sige, at det er vort Parti, der i Pressen og paa Møder har været det ivrigste til at bekæmpe Pryglene, fordi det er Smaafolks Børn, der i Reglen blive risede af Dommerne; det giver jeg det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup) Ret i. Dommerne have tidligere været og er da ogsaa den Dag i Dag altfor tilbøjelige til at rise Smaafolks Børn for Smaaforseelser. Men jeg spør-